

Endvidere foreslås samme refusionssystem lagt til grund for såvel by- som sognekommuner, således at den meget store forskel i refusionen til købstæder og til større bymæssigt bebyggede sognekommuner (forstadskommuner) bortfalder, ligesom det foreslås, at den særlige refusionsordning i henhold til § 19 i snekastningsloven inddrages under den almindelige refusionsordning. Forslaget tilsigter endvidere at fremme udbetalingen af refusionen til kommunerne. De herhenhørende bestemmelser findes i forslagens kap. I §§ 2—7.

Det synes iøvrigt påkrævet, at også bestemmelserne om anvendelsen af den del af motorafgifterne, som ikke medgår til den direkte refusion, revideres. Herom findes bestemmelserne i øjeblikket ikke alene i motorafgiftslovens § 9, stk. 1—4, om vejfondene m. v., men tillige i forskellige andre love (foruden snekastningsloven, som allerede er nævnt, de særlige love om visse bro- og motorvejsanlæg), ligesom andre udgifter afholdes i henhold til hjemmel givet ved tekstanmærkning. Endelig gælder, at vejarbejder, hvortil der ydes tilskud i henhold til beskæftigelseslovgivningen, tillige medfører refusion af motorafgifterne. De pågældende bestemmelser bør rationaliseres og indarbejdes i motorafgiftsloven, således som det nærmere fremgår af udkastets kap. II. Ifølge dette gennemføres iøvrigt for at lette oversigten på finansloven og bogføringen det princip, at *hele afgiftsprovenuet tilgår vejfonden*, hvoraf derpå alle udgifter inkl. kommunerefusionen afholdes.“

Ved lovforslagets 1. behandling i folketinget fremsatte daværende minister for offentlige arbejder *Victor Larsen* nogle bemærkninger om det.

Han påpegede bl. a., at det mest revolutionerende ved forslaget var, at fordelingen af motorafgifterne fremtidig skulle ske således, at kommunerne først fik, hvad der tilkom dem efter faste refusionsregler, og at restbeløbet derefter kunne anvendes til særlige formål, mens fordelingen hidtil er sket med en vis brøkdel til hvert af de to hovedområder. Dette ville medføre, at kommunerne automatisk fik forøget dækning, når udgifterne steg, hvilket rummede en fare for, at kommunerne blev tilbøjelige til at anvende flere penge til vejformål, end streng økonomi betingede, mens vejfonden ikke fik det fornødne til løsning af de meget betydelige særlige opgaver, der påhviler den.

„Med hensyn til refusionsgrundlaget foreslår forslaget, at for amtskommunernes vedkommende udgør refusionen simpelthen 70 pct. af de afholdte udgifter. For de øvrige kommuners vedkommende, sognekommuner og byer, inklusive København og Frederiksberg, fastsættes refusionsprocenten på grundlag af to faktorer: for det første vejlængden pr. indbygger og for det andet